

Hồi 33*Con Trẻ Dùng Lời Mong Đẹp Họa
Ma Đầu Cây Thế Hiếp Đáp Người*

Trong khoảng sát na, đệ tử phái Mang Sơn đều lạnh người, Tào Cẩm Nhi trở mắt, thần sắc rất khó coi, tựa như vừa mừng lại như có mấy phần e ngại, rõ ràng sự xuất hiện của người ấy khiến bà ta bất ngờ! Lý Tâm Mai lạc giọng kêu lên: “Cốc tử tử!” té ra người nấp trong pho tượng chính là Cốc Chi Hoa. Cốc Chi Hoa ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn Lý Tâm Mai, rồi sau đó nàng lại đưa mắt nhìn lên người Mạnh Thần Thông.

Mạnh Thần Thông sửng sốt rồi vội vàng nói: “Chi Hoa, con... con đến đây làm gì...” Cốc Chi Hoa đứng trước mộ Độc ty thần ni, chậm rãi nói: “Hôm nay là ngày dỡ của sư tổ tôi, tôi đến đây tảo mộ cho sư tổ, sư phụ, đồng thời mong các người dừng cuộc can qua”. Mạnh Thần Thông nói: “Hừ, con muốn ta dừng tay?” Tào Cẩm Nhi nện cây gậy đầu rồng, cũng trách rằng: “Cốc Chi Hoa, không ngờ người còn mặt mũi đến đây, lại còn dám đứng trước mộ sư tổ nói những lời như thế! Muốn ngừng can qua đâu có dễ dàng như thế? Người có biết tứ đại trưởng lão của Cái Bang bị ai hại không? Người có biết người cha chẳng chuyện ác gì không làm của người vừa mới bức hiếp ai không?” Dực Trọng Mâu nói: “Sư tử dừng giận”. Rồi quay sang Mạnh Thần Thông nói: “Người nói đúng, chuyện hôm nay đương nhiên không thể ngừng lại! Vậy cao nhân người muốn tìm đang ở trước mặt người, nàng vốn là đệ tử phái Mang Sơn, vào ngày này năm ngoái, cũng ở nơi này đã bị chưởng môn bốn phái đuổi ra khỏi sư môn, giờ các người đã tin người này không phải là do bọn ta mới đến ám toán người chứ? Vậy người hãy rời khỏi nơi này, muốn tiếp tục tái chiến thì hãy ra chỗ đất bằng!” nơi có mộ Độc ty thần ni là thánh địa của phái Mang Sơn, nếu bị Mạnh Thần Thông quấy rối thì dù kết quả cuối cùng như thế nào, dù có giết được Mạnh Thần Thông cũng là mối nhục lớn nhất phái Mang Sơn! Cốc Chi Hoa rưng rưng nước mắt, nàng đã đoán được Tào Cẩm Nhi sẽ trách mắng như thế, xưa nay Dực Trọng Mâu luôn bảo vệ cho nàng, giờ đây cũng không thể hiểu cho nàng, điều đó khiến nàng cảm thấy ấm ức, nhưng điều khiến nàng đau lòng nhất là thái độ của hai bên cũng cứng

rắn như nhau, xem ra võ lâm khó tránh trận hào kiếp! Cốc Chi Hoa cố cắn chặt môi, kìm nước mắt, nghe Dục Trọng Mậu nói cho xong.

Mạnh Thần Thông ngửa mặt cười ha hả, nói: “Chi Hoa, con có nghe hay không? Tào Cẩm Nhi đâu có nhận con là sư muội, con còn muốn giúp họ làm gì? Hừ, dù cho Tào Cẩm Nhi có dập đầu trước mặt ta hai trăm cái ta cũng không chịu ngừng tay!” Mạnh Thần Thông hiểu, kẻ bí hiểm quyết không phải là con gái của y, cho nên y vẫn tiếp tục làm theo kế hoạch cũ, trước tiên bắt Tào Cẩm Nhi để buộc người ấy xuất hiện. Mạnh Thần Thông nói xong mấy câu ấy thì không thèm để ý đến con gái nữa mà quay phắt người lại, trong mắt lộ đầy sát cơ, nhìn Tào Cẩm Nhi quát: “Sao còn chưa mau nhận tội, chẳng lẽ muốn ta đích thân ra tay? Ta đã bảo trước, ra tay sẽ không lưu tình, nếu chỉ muốn trong chốc lát thì tất cả các người đều không chạy thoát!” rồi y giơ hai chưởng lên, chưởng lực chưa kịp phát ra thì khí lạnh đã cuộn tới, dù Tào Cẩm Nhi, Dục Trọng Mậu đã luyện Thiếu dương thân công được một năm nhưng cũng cảm thấy khí lạnh thấu xương, răng đánh bò cạp.

Ngay trong khoảnh khắc này, chợt Cốc Chi Hoa lắc người, chặn ở giữa Tào Cẩm Nhi và Mạnh Thần Thông, cao giọng nói: “Xin các người hãy nghe tôi nói vài câu!” Mạnh Thần Thông vội vàng rút chưởng lại, Cốc Chi Hoa nói: “Tôi đã nghĩ mấy cách điều đình, không biết có thực hiện được hay không, mong hai bên châm chước”. Mạnh Thần Thông nói: “Con nói nghe thử!” Cốc Chi Hoa chỉ vào y nói: “Ông đã hại tứ đại trưởng lão của Cái Bang, lại còn bức hiếp tôn sư các phái. Chuyện này vốn là ông không đúng!” Mạnh Thần Thông vừa nghe nàng mở miệng thì đã bảo mình không đúng, hừ một tiếng, nếu không phải nàng là con của y, chỉ e chưa nói hết câu thì đã bị đánh chết.

Cốc Chi Hoa quay sang Tào Cẩm Nhi nói: “Võ lâm có câu, giết người chẳng qua đầu rơi đất, nếu ông ta chịu hối lỗi, tôi cũng mong bà tha thứ cho ông ta, đương nhiên hai chữ hối lỗi không thể nói suông, tôi sẽ bảo ông ta làm ba chuyện”. Mạnh Thần Thông tái xanh mặt, lạnh lùng nói: “Muốn ta hối lỗi? Muốn ta cầu xin mụ? Hừ, con đang nói với ai thế? Ta sống đến gần tuổi này chưa bao giờ cúi đầu trước ai!” rồi chậm rãi giở chưởng lên, nhưng thấy con gái mình mắt rơm rớm lệ, mặt lộ vẻ đau khổ, Mạnh Thần Thông dừng chưởng lại trên không trung rồi nói: “Được, ba chuyện gì, con nói cho cha nghe”. Cốc Chi Hoa nói: “Chuyện thứ nhất là ông phải xin lỗi Dục bang chủ của Cái Bang, Tào chưởng môn của phái Mang Sơn, Hàn chưởng môn của phái Thanh Thành; việc thứ hai là từ nay ông phải rút lui ra khỏi võ lâm; việc thứ ba là tôi biết ông đã lấy được bí kíp võ

công của Kiều Bắc Minh, quyển bí kíp này nằm trong tay ông các phái không yên tâm, chỉ sợ ông lại truyền cho kẻ xấu, sau này sẽ gây ra đại họa cho nên chuyện thứ ba chính là xin ông hãy đưa bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh cho Thống Thiên thượng nhân! Chính là ba chuyện này, Tào sư tử, nếu ông ta thực hiện được ba lời hứa này, tôi cũng mong bà ngừng tay kịp thời, có thể tha được thì cứ tha!” chưởng môn của các phái đều biết chuyện Kiều Bắc Minh, nghe Mạnh Thần Thông đã lấy được bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh thì đều cả kinh.

Lúc này Tào Cẩm Nhi cũng thực sự sợ trong bụng, bà ta biết rằng tất cả những người ở đây đều không cự nổi với Mạnh Thần Thông.

Tào Cẩm Nhi thầm nhủ: “Cốc Chi Hoa giảng hòa như thế cũng coi như không phản bội sư môn, nếu Mạnh Thần Thông chịu theo ba điều kiện này thì mình có thể xét lại”. Thật ra bà ta chỉ cần lấy lại sĩ diện chứ trong lòng thì đã chấp nhận hàng vạn lần, bà ta sợ dĩ trầm ngâm không nói, không chịu thể hiện thái độ cũng chỉ là vì sĩ diện mà thôi.

Thống Thiên thượng nhân cao giọng niệm Phật hiệu, chấp tay nói: “Những lời vừa rồi của Cốc cô nương rất hợp tình hợp lý, Mạnh thí chủ, là phước hay họa đều tùy ở nơi ông”. Mạnh Thần Thông tuy là đại ma đầu, nhưng nếu y chịu đưa ra bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh thì đã là một công lớn, đương nhiên có thể chuộc lại những tội ác của mình. Nếu đôi bên đều không chịu lui bước mà cứ tiếp tục tỉ thí với nhau thì dù ai thắng ai bại cũng là một trận hào kiếp.

Lúc này hàng ngàn cặp mắt đều nhìn về phía Mạnh Thần Thông, Mạnh Thần Thông đứng thộn mặt ra, xem ra hình như y không nổi giận như lúc nãy, bọn Thống Thiên thượng nhân và Tào Cẩm Nhi cũng hy vọng y nghĩ đến tình cốt nhục cho nên đang đợi y lên tiếng.

Nào ngờ Mạnh Thần Thông đang đau lòng đến cực điểm, bề ngoài có vẻ như đang rất trầm tĩnh, chẳng hề giận dữ tí nào. Nhưng y lắm lì một lúc thì đột nhiên cười rộ lên, tiếng cười rung chuyển trời đất, chấn động lỗ tai mọi người, những kẻ có công lực hơi kém thì bất tỉnh ngã xuống đất, sau khi cười xong thì Mạnh Thần Thông quát lên: “Hay lắm, uống cho người là con gái ruột của ta, ta chỉ có một mình người là cốt nhục, người... người lại buộc cha của mình phải khuất phục trước kẻ địch, Mạnh mỗ này dù có gây ra tội nghiệt to bằng trời cũng không đến nỗi bị báo ứng như thế!” Cốc Chi Hoa bình tĩnh nói: “Nếu cha chấp nhận ba điều kiện, con cũng hứa với cha một điều kiện, dù trước kia cha có tội ác gì, con cũng đi theo cha, sau khi cha rút lui ra khỏi võ lâm, cha con chúng ta chọn một nơi non xanh nước biếc ẩn cư, cha có chấp nhận không?” lúc nãy Mạnh Thần

Thông như một con thú hoang nổi điên, nhưng những câu nói vừa rồi của Cốc Chi Hoa như cây roi trong tay người dạy thú, lập tức khiến cho Mạnh Thần Thông bừng tỉnh trở lại, cũng giống như con gái, mắt y đắm lệ! Đứng trước mặt y là người thân duy nhất, y nhớ đến người vợ đã mất, nhớ đến đã bao nhiêu năm qua y sống trong nỗi cô quạnh mà chẳng ai biết, Cốc Chi Hoa chấp nhận phụng dưỡng y suốt đời, cùng y tiêu điều thế ngoại, đó chẳng phải là nguyện vọng của y hay sao? Chẳng lẽ không thể đánh đổi cho nghiệp bá, lúc này y đứng thần thờ, tâm trạng rối bời hầu như buộc miệng nói: “Được, con gái, cha nghe theo con, đây là lần đầu tiên cha nghe theo người khác!” nhưng y lại không đủ dũng cảm nói ra điều đó, chỉ thấy ánh mắt y bất định, hồi ơi, ai mà biết y đang nghĩ gì! Cốc Chi Hoa nhìn Mạnh Thần Thông dăm dăm, nàng hy vọng Mạnh Thần Thông sẽ cảm động trước tình cảm cha con, thấy sắc mặt của Mạnh Thần Thông càng lúc càng giãn ra, Cốc Chi Hoa hầu như có thể nghe được nhịp tim của mình, nàng vừa vui mừng vừa đau lòng, thầm nhủ: “Nếu ông ta chịu nghe theo mình, võ lâm có thể tránh được trận hào kiếp này. Mình cũng sẽ đi theo ông ta suốt đời. Nhưng người khác sẽ nghĩ như thế nào?” nàng biết bốn phái có thù sâu như biển với Mạnh Thần Thông, dù nàng đã giảng hòa nhưng mối thù ấy vẫn không thể nào tan biến, nàng nhận kẻ thù của bốn phái là cha coi như đã đoạn tuyệt với họ, đương nhiên trong lòng khổ sở, chỉ sợ Tào Cẩm Nhi không tha thứ cho nàng. Cũng có nghĩ là tâm nguyện quay lại sư môn sẽ mãi mãi không thể thực hiện được.

Lúc này trong lòng nàng chợt hiện ra hình bóng Kim Thế Di, ngày này năm xưa nàng đã bị Tào Cẩm Nhi đuổi ra khỏi sư môn, nàng vẫn còn nhớ Kim Thế Di đã an ủi mình rằng: “Ai trong sạch người đó tự biết trong sạch, ai nhơ bẩn người đó tự biết nhơ bẩn, sen sống trong bùn mà có hôi tanh mùi bùn đâu, y là y, cô nương là cô nương, đâu có liên quan gì với nhau, cần chi phải phiền não?” nàng nghĩ nếu không có hôm nay thì mình đâu cần phải theo ông ta, “nếu Kim Thế Di biết, chàng sẽ đối xử với mình như thế nào?” nàng cũng biết được Kim Thế Di đã chết, nhưng nàng là người duy nhất không tin điều này.

Những nỗi lo lắng ấy cũng giống như đám mây nhạt trên mặt trời rực rỡ, nàng có một trái tim bỏng cháy, cam chịu thiệt thòi, một lòng cứu người, một mặt là muốn kéo cha của mình từ trong hố lầy, một mặt là muốn kéo chưởng môn sư tử ra khỏi quỹ môn quan, nếu người khác hiểu lầm mình, thậm chí Kim Thế Di hiểu lầm cũng chẳng đáng là gì, nàng thầm nhủ: “Chỉ mong lòng được yên ổn, nghĩ thế nào là do chàng!” đáng tiếc mặc dù Cốc Chi Hoa đã cam chịu thiệt thòi, bỏ mình cứu người nhưng mục đích của nàng vẫn không thể đạt được. Khi nàng tưởng rằng sẽ thành công, Mạnh Thần Thông đột nhiên biến sắc, diêm nhiên nói:

“Ba điều kiện con vừa mới nói, ta không thể nào làm được!” tình cha con rất cuộc không thể nào thắng nổi dã tâm xưng bá võ lâm, nói một cách chính xác hơn, sự kiêu ngạo cự độ khiến cho y hạ quyết tâm sau khi đắn đo, trong lúc sắp giành được thắng lợi y không thể quay ngược lại cầu xin kẻ địch mình vốn coi thường, “huống chi mình đã liều mạng trải qua bao nhiêu gian khổ, tìm được bộ bí kíp võ công này là vì cái gì?” nghĩ đến đó thì ý đã quyết! Trong khoảng sát na này, Cốc Chi Hoa đã tuyệt vọng, Mạnh Thần Thông tuy nói rất điềm đạm, thậm chí có mấy phần từ hòa nhưng đối với nàng thì tựa như sấm nổ bên tai, nàng chợt cảm thấy trời xoay đất chuyển.

Mạnh Thần Thông cười rằng: “Con khờ ơi, con có một người cha thiên hạ vô địch chẳng tốt hơn hay sao?” rồi y nhẹ nhàng đẩy nàng ra, bước về phía Tào Cẩm Nhi, cứ mỗi bước đi thì sát khí tăng lên một bậc, y vừa mới bước đi thì Cốc Chi Hoa đã đuổi theo.

Mạnh Thần Thông nhú mày, chưa kịp lên tiếng thì chỉ nghe soạt một tiếng, Cốc Chi Hoa đã rút cây Sương Hoa kiếm ra, Mạnh Thần Thông lạnh lùng nói: “Con muốn đối chọi với ta?” nói chưa dứt lời thì chợt thấy Cốc Chi Hoa xoay mũi kiếm đâm vào ngực mình.

Tào Cẩm Nhi kêu ối chao một tiếng, hầu như trong cùng một lúc này chỉ nghe keng một tiếng, một luồng thanh quang bay lướt lên không trung, cây kiếm của Cốc Chi Hoa rơi xuống đất, Mạnh Thần Thông bước dần tới hai tay vung ra chụp lấy nàng! Thế nhưng cũng trong lúc này, Mạnh Thần Thông chợt cảm thấy hai luồng đại lực đánh tới, té ra đó là Thống Thiên thượng nhân và Kim Quang đại sư, khi Mạnh Thần Thông đang nói chuyện với Cốc Chi Hoa, họ đã đến bảo vệ cho Tào Cẩm Nhi, lúc này thấy Cốc Chi Hoa đột nhiên ngã xuống thì cả hai không hện mà đều ra tay.

Mạnh Thần Thông chưởng trái tiếp Thống Thiên thượng nhân, chưởng phải chặn Kim Quang đại sư, chợt nghe hai tiếng bốp bốp vang lên, Mạnh Thần Thông thối lui ba bước, Thống Thiên thượng nhân và Kim Quang đại sư cũng lắc lư người, lúc này Tào Cẩm Nhi đã bế Cốc Chi Hoa về.

Mạnh Thần Thông giận dữ nói: “Nó là con gái của ta, ta muốn bắt nó trở về, là sống hay chết các người chẳng thể xen vào!” Thống Thiên thượng nhân nói: “Lành thay! Lành thay! Lão nạp không thể xen vào, nhưng ở đây lại có người xen vào được!” rồi ông ta quay đầu lại hỏi: “Lão nạp nói có đúng không? Tào chưởng môn, chuyện này do bà quyết định!” Tào Cẩm Nhi đưa Cốc Chi Hoa cho một nữ đệ tử, nghiêm mặt nói: “Hôm nay ta lấy thân phận của chưởng môn phái Mang

Sơn, tuyên bố trước mặt mọi người, ta cho phép Cốc Chi Hoa từ hôm nay trở về môn hộ!” Cốc Chi Hoa liều mạng bảo vệ bà ta, cuối cùng đã lay động được bà ta, đáng tiếc nàng không nghe cũng không thấy.

Trong võ lâm cha và thầy đều quan trọng như nhau, nếu khi cha đối địch với thầy, quy củ là theo thầy chứ không theo cha, trừ phi nàng chấp nhận thoát li bốn phái thì sẽ tính khác. Tất cả những người ở đây đều nghe Cốc Chi Hoa đã nói. Nếu Mạnh Thần Thông không chịu chấp nhận ba điều kiện cũng có nghĩa là không chịu hòa giải với Tào Cẩm Nhi, nàng sẽ không nhận y làm cha. Vả lại ai cũng nghe rằng Cốc Chi Hoa gọi Tào Cẩm Nhi là “chưởng môn sư tử”, đó cũng có nghĩa là nàng không chịu thoát li khỏi bốn phái, giờ đây Tào Cẩm Nhi đã chính thức tuyên bố cho phép nàng trở lại sư môn, Mạnh Thần Thông không thể nào can thiệp. Thống Thiên thượng nhân nói mấy câu rồi không thèm để ý đến Mạnh Thần Thông nữa mà bước về phía Cốc Chi Hoa, chỉ thấy Cốc Chi Hoa hai mắt khép chặt, sắc mặt tái nhợt, Tào Cẩm Nhi rưng rưng nước mắt: “Hình như hơi thở không còn nữa!” Thống Thiên thượng nhân bắt mạch cho nàng rồi nói: “Không, không sao cả”. Lúc này Tào Cẩm Nhi bế Cốc Chi Hoa đã cảm thấy toàn thân nàng lạnh ngắt mà giờ đây Thống Thiên thượng nhân lại bảo không có chuyện gì, nếu chẳng phải Thống Thiên thượng nhân là bậc đức cao vọng trọng, bà ta cũng không thể tin được.

Thống Thiên thượng nhân nói: “Tuy là không sao nhưng tôi cũng không thể đánh thức được cô ta” Tào Cẩm Nhi nói: “Có phải trúng mê dược không?” Thống Thiên thượng nhân lắc đầu: “Không, nếu trúng mê dược thì rất dễ. Cô ta đã trúng một loại thủ pháp điểm huyết kỳ môn chưa bao giờ thấy trong kinh điển võ học, lão nạp chỉ biết có thế mà thôi”. Té ra khi Cốc Chi Hoa rút kiếm tự sát, Mạnh Thần Thông đã lập tức dùng công phu Tiêu giao chỉ trong bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh điểm nàng ngã. Cách điểm huyết này chẳng hề làm tổn thương đến cơ thể, nhưng nếu không được người biết cách điểm huyết này giải cứu thì mãi mãi sẽ hôn mê.

Mạnh Thần Thông thi triển công phu này một là ngăn không cho con gái tự sát, hai là không muốn Cốc Chi Hoa lại lằng nhằng với mình nữa, ba là chẳng may nàng bị đối phương bắt thì không ai có thể giải huyết được cho nàng.

Tào Cẩm Nhi bớt lo hơn, hỏi: “Vậy phải làm thế nào?” Thống Thiên thượng nhân nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu xong chuyện lão nạp may mắn chẳng hề gì thì có thể dùng Nhất chỉ thiên công đánh thông kỳ kinh bát mạch cho cô ta, lúc đó cô ta sẽ tự tỉnh dậy”. Nhất chỉ thiên công là một trong bảy mươi hai tuyệt học của Thiếu

Lâm, khi dùng rất phí công lực, vả lại ít nhất phải mất hai canh giờ mới có thể đả thông kỳ kinh bát mạch cho người khác, cho nên Thống Thiên thượng nhân không thể cứu nàng ngay bây giờ được. Tào Cẩm Nhi thấy Cốc Chi Hoa không hề gì, mà Thống Thiên thượng nhân lại hứa sẽ cứu nàng thì mới yên lòng. Tào Cẩm Nhi nhớ lại trước kia mình đã đối xử với Cốc Chi Hoa quá khắt khe, bất đồ trong lòng vừa cảm kích vừa hổ thẹn.

Dục Trọng Mâu nói: “Trước tiên đưa Cốc sư muội vào bên trong để khỏi bị Mạnh Thần Thông cướp mất”. Tào Cẩm Nhi nói: “Đệ nói rất phải, nhưng phải nhờ hai người võ công cao cường bảo vệ”. Lúc nãy Đồ Chiêu Minh đại phái Võ Đang chiến trận, phái Võ Đang có vài người bị thương, lúc này cũng đang tìm người hộ tống trở về. Lý Tâm Mai kéo tay mẹ, Phùng Lâm cười nói: “Mẹ biết con muốn bầu bạn với Cốc cô nương, thôi được, mẹ con chúng ta sẽ hộ tống những người bị thương”. Võ công của Phùng Lâm chỉ kém Thống Thiên thượng nhân và Kim Quang đại sư, đương nhiên là người thích hợp nhất. Phùng Lâm nghĩ ngợi rồi lại nói: “Chung Triễn, con cũng theo ta, đệ tử phái Võ Đang bị thương toàn là đàn ông, con chăm sóc sẽ tiện hơn chúng ta”. Thực ra xưa nay Phùng Lâm chẳng câu nệ chuyện nam nữ, huống chi đệ tử phái Võ Đang lại là hậu bối của bà ta, bà ta muốn Chung Triễn đi cùng là bởi từ lâu đã coi y là con rể, sợ một lát nữa sẽ xảy ra hỗn chiến rồi bị thương. Chung Triễn tuy muốn ở lại nhưng y càng muốn đi theo Lý Tâm Mai hơn. Phùng Lâm gọi y, y cũng vội chạy theo. Thống Thiên thượng nhân quay đầu lại nói: “Mạnh thí chủ, ông đã tìm ra người muốn tìm, chuyện ông muốn lo cũng có người khác lo thay cho ông, phải chăng chúng ta lại tiếp tục tỉ thí?” Mạnh Thần Thông nghĩ bụng, nếu cứ tiếp tục làm to chuyện chắc chắn sẽ bắt được Tào Cẩm Nhi, thế nhưng lúc đó Kim Quang đại sư và Thống Thiên thượng nhân đều ra tay thì mình không nắm chắc phần thắng, nếu tiếp tục tỉ thí theo quy củ, mình cũng có thể đánh bại mấy mươi cao thủ, huống chi con gái mình bảo vệ cho chưởng môn sư tử của nó như thế, mình không nể mặt Thống Thiên thượng nhân thì cũng phải nghĩ đến con gái, vì thế thần nhiên gật đầu.

Cuộc hỗn loạn chấm dứt, mọi người quay trở lại bãi đất bằng, lại khôi phục tình thế lúc nãy. Mạnh Thần Thông lạnh lùng như băng tuyết khiến người ta không lạnh mà rung. Dương Xích Phù và Cơ Hiểu Phong chia nhau đứng hai bên. Lúc nãy Dương Xích Phù bị Ô Thiên Lang đánh ngã, gân chân bị thương, khi đi cứ tập tà tập tễnh. Còn Cơ Hiểu Phong thì lại thần thái bay bổng. Té ra lúc nãy y luôn qua lách lại trong đám người, đã thi triển bản lĩnh Diệu thủ không không, đánh cắp được nhiều đồ vật linh tinh, chẳng hạn như Phật châu của Thống Thiên thượng nhân, châu hoa trên giày của Tào Cẩm Nhi, ám khí hồ điệp tiêu độc môn

của Lộ Anh Hào, cây ngọc tiêu của Lâm Sinh... y là thiên hạ đệ nhất thần thủ, thấy vật hiếm có thì không khỏi ngứa tay. Y đánh cắp không cần để ý đến giá trị của đồ vật, cũng giống như người ngày nay thích sưu tầm đồ kỷ niệm, đồ của những người càng nổi tiếng thì càng quý giá. Hôm nay Cơ Hiểu Phong đánh cắp được nhiều đồ vật của võ lâm cao thủ, đủ cho y huênh hoang khoác lác suốt đời. Mạnh Thần Thông liếc nhìn Cơ Hiểu Phong rồi điềm nhiên nói: “Đưa bỏ thiên cao đây!” Cơ Hiểu Phong chưng hửng, thầm nhủ: “Mình làm gì có bỏ thiên cao? À, đúng rồi, chắc sư phụ nói đến một loại linh dược mình vừa mới đánh cắp”. Y vừa mới đánh cắp cả thảy mười mấy loại dược cao, nhưng rốt cuộc cái nào là bỏ thiên cao cả bản thân y cũng không biết.

Mạnh Thần Thông không đủ kiên nhẫn nói nhiều với y, chỉ nhẹ nhàng vỗ vào vai y bao nhiêu “vật kỷ niệm” kỳ quái hiếm có đều rơi xuống đất, Mạnh Thần Thông chỉ một cái bình ngọc cổ dài nói: “Lấy dược cao ra, đưa cho sư thúc nấu chảy bôi vào!” y hơi ngừng rồi lại nói: “Những thứ này lấy cũng chẳng làm gì, đúng là kiến thức nông cạn. Lại còn xưng Thần thủ, từ rày về sau phải học hỏi nhiều ở sư thúc của ngươi”. Cơ Hiểu Phong vâng một tiếng rồi khom người nhặt cái bình ngọc lên, khi y thẳng người dậy thì người khác chỉ thấy trên tay y có một cái bình ngọc cổ dài, nhưng những món còn lại ở dưới đất đều biến mất. Té ra khi y cúi người xuống nhặt bình ngọc thì đã giấu hết những thứ khác, thủ pháp nhanh lẹ đến khó tưởng tượng!

Những kẻ bị mất cắp đều trợn mắt há mồm, Ô Thiên Lang thì thẹn đến đỏ ửng mặt, té ra bỏ thiên cao là của y. Bỏ thiên cao có thể nối gân tiếp cốt, vả lại công hiệu phát huy rất nhanh, nếu gân cốt vừa bị gãy hay đứt, không đầy nửa canh giờ thì có thể khôi phục lại như thường. Người chế tạo ra loại dược cao này là chưởng môn đời trước của phái Không Động Liêu Tam Nương, vì bà ta là nữ tử, loại thuốc này được đặt tên bỏ thiên cao, lấy theo ý Nữ Oa khiêng đá vá trời. Tông sư các phái đương nhiên biết bỏ thiên cao là báu vật của Không Động, cho nên Mạnh Thần Thông vừa nói ra ba chữ bỏ thiên cao thì đã biết Ô Thiên Lang là nạn nhân của Cơ Hiểu Phong. Lúc này khi Mạnh Thần Thông đại náo, Ô Thiên Lang tiếp một chưởng của y, tuy bị y đánh lui nhưng cũng xé một ống tay áo của y, lại còn đả thương Dương Xích Phù, tính ra cũng còn có phần hơn, cho nên vẫn đắc ý dương dương, nào ngờ diệu dược của bốn môn thì bị đệ tử của Mạnh Thần Thông lấy mà không biết, bởi vậy càng ngượng ngùng hơn, bất đồ đỏ ửng cả mặt. Thực ra Mạnh Thần Thông cũng không có ý làm thế, chỉ vì Mạnh Thần Thông biết bỏ thiên cao là loại thuốc tốt cho nên mới bảo Cơ Hiểu Phong lấy ra đưa cho Dương Xích Phù.

Cơ Hiếu Phong và Dương Xích Phù đang lui xuống, Mạnh Thần Thông chợt hỏi: “Đánh mấy trận rồi?” Cơ Hiếu Phong nói: “Tổng cộng bảy trận, mỗi bên thắng ba trận hòa một trận”. Mạnh Thần Thông phát tay, khi hai người Cơ, Dương lui xuống thì y khệnh khạng bước ra giữa sân, cao giọng nói: “Tỉ thí đã lâu như thế, trời cũng không còn sớm nữa, chi bằng cứ để Mạnh mỗ ra trận này lãnh giáo với các bậc cao minh, nếu có ai thắng được Mạnh mỗ thì Mạnh mỗ sẽ lập tức tự sát, nếu Mạnh mỗ may mắn đắc thắng thì mong các vị làm theo lời hứa. Các vị cùng lên một lượt hay lần lượt ban dạy cho Mạnh mỗ?” số là Mạnh Thần Thông và Thống Thiên thượng nhân đã thỏa thuận với nhau, do cao thủ hai bên tỉ thí trước, nếu phía Thống Thiên thượng nhân thắng thì cuối cùng mới đến lượt Mạnh Thần Thông, nếu làm theo cách này thì ít nhất cũng phải mất đến vài ba ngày. Giờ đây Mạnh Thần Thông rõ ràng không đợi được nữa cho nên tự động bước ra, định dùng võ công tuyệt thế của mình để đè bẹp chưởng môn các phái.

Thống Thiên thượng nhân vốn có thể đề nghị y giữ lại cách cũ, tiếp tục lần lượt tỉ thí, nhưng ông ta không thể từ chối lời khiêu chiến của Mạnh Thần Thông.

Có điều ai ra trước để đối phó Mạnh Thần Thông? Tuy Mạnh Thần Thông bảo chưởng môn các phái có thể cùng xông lên, nhưng thử hỏi với những người như Thống Thiên thượng nhân, Kim Quang đại sư thì làm sao có thể cùng các chưởng môn khác vây đánh Mạnh Thần Thông? Dù là xa luân chiến cũng đã mất sĩ diện. Chợt nghe có một giọng nói già nua cất lên: “Mạnh lão đệ, lão hũ không biết lượng sức, lúc nãy chỉ chạm một chưởng với ngươi, giờ đây vẫn chưa hết hứng, lão hũ muốn xả mạng chịu theo ngươi một trận!” Ông già ấy chính là Ô Thiên Lang, y xưa nay cao ngạo, lúc nãy bị chặn lại, nghĩ bụng vẫn còn có cách chế ngự chưởng lực của Mạnh Thần Thông cho nên đòi bước ra trận.

Mạnh Thần Thông điềm nhiên nói: “Thôi được, Ô trưởng lão đã muốn chỉ giáo thì xin mời!” Ô Thiên Lang cười nói: “Đừng nôn nóng”. Rồi một lúc sau lấy ra một cái ống đồng tròn đen bóng, ngón tay cái ấn xuống phía dưới thì lửa phun ra, y chưa bước tới trước mặt Mạnh Thần Thông, ngọn lửa ấy cũng chẳng phun về phía Mạnh Thần Thông, mà chỉ tay trái cầm ống phun lửa đốt tay phải của mình. Khi y mới lấy ra ống phun lửa, mọi người đều rất ngạc nhiên, thậm chí: “Ông già này sao làm gì thế?” nếu luyện võ công đến mức lư hỏa thuần thanh, khí thần hợp nhất, mỗi cử động đều có uy lực vô cùng, không cần phải có thứ gì trợ giúp. Cho nên phàm những người dựa vào ám khí để nổi tiếng thì ám khí dù độc địa đến đâu cũng không phải là cao thủ thuộc hàng nhất lưu. Bởi vậy mọi người thấy Ô Thiên Lang lấy ra ống phun lửa thì đều ngạc nhiên, nhủ rằng: “Ông già này xưa nay cao

ngạc, sao lại lấy ống phun lửa? Với một người có bản lĩnh như Mạnh Thần Thông, làm sao có thể đốt y được?” nào ngờ Ô Thiên Lang không phải lấy ống phun lửa ra để đốt Mạnh Thần Thông mà là đốt tay của mình! Lúc này mọi người còn ngạc nhiên hơn lúc nãy, bởi vì bất luận võ công cao cường đến mức nào, con người vẫn là thân xác thịt, nay Ô Thiên Lang lại lấy lửa đốt mình thì thật không thể tưởng tượng nổi! Ô Thiên Lang thấy mọi người kinh hãi thì rất đắc ý, cười ha hả rằng: “Lão hũ sợ lạnh cho nên trước khi ra trận đã hơ tay mình, các vị không cần phải kinh hãi đến thế!” trên bãi đất bằng, khí lạnh của băng phách thần đạn vẫn chưa hoàn toàn tan biến, quả thật là lạnh hơn nơi khác nhiều, nhưng ai cũng biết làm sao Ô Thiên Lang lại sợ lạnh, đó chẳng qua là “lời nói đùa”.

Cơ Hiểu Phong thầm nhủ: “Mình đã thấy thuật sĩ giang hồ nuốt đao phun lửa, chả lẽ lão già này làm trò ảo thuật để dọa người khác?” y đang ngồi đun thuốc để bồi cho Dương Xích Phù, lửa trong lò đang cháy phừng phừng, y chợt nảy ra một ý cười nói với Ô Thiên Lang: “Lão già sợ lạnh thì cứ đến đây hơ lửa của tôi!” Ô Thiên Lang nói: “Vậy thì càng tốt”. Rồi ném ống phun lửa qua một bên, ông phun lửa đốt cháy một đoạn cây. Cơ Hiểu Phong thất kinh, thầm nhủ: “Lẽ nào lửa trong ống đồng còn lợi hại hơn lửa ở trong lò!” Băng Xuyên thiên nữ vội vàng phóng ra một viên băng phách thần đạn dập lửa. Ô Thiên Lang ngồi xếp bằng bên cạnh lò lửa, hai tay cho vào lò, không ngừng nói: “Dễ chịu quá, dễ chịu quá!” Cơ Hiểu Phong vò đầu bức tai, càng lúc càng bước sát tới gần y, chợt nghe Ô Thiên Lang hừ một tiếng rồi nói: “Tiểu tặc, ngươi còn dám đánh cắp đồ của ta!” Cơ Hiểu Phong vội vàng lộn người ra cách đó ba trượng.

Lần này quả thật oan uổng cho y, y vốn muốn đến xem thử Ô Thiên Lang đang làm trò gì, Ô Thiên Lang đang muốn báo thù lúc nãy, vừa phát giác y đứng sau lưng mình thì ngả lưng ra phía sau, Cơ Hiểu Phong vừa chạm phải y thì bị Thần công hộ thể của y đánh bật ra mấy trượng. Thực ra với bản lĩnh của Ô Thiên Lang, Cơ Hiểu Phong chẳng thể nào đánh cắp được đồ của y nữa, chỉ vì lúc nãy Ô Thiên Lang đang dốc hết sức đối phó với Mạnh Thần Thông cho nên y mới đắc thủ được. Nay Ô Thiên Lang có ý muốn trừng phạt y, Cơ Hiểu Phong lại quá tin tưởng thân pháp nhanh lẹ của mình, không biết lợi hại cho nên đến sát sau lưng y nên phải nếm đòn. May mà Cơ Hiểu Phong thấy không ổn thì lập tức né qua cho nên chỉ bị ngã chứ chẳng hề bị thương.

Ô Thiên Lang rút tay ra, chậm rãi đứng dậy nói: “Mạnh lão đệ, lúc nãy chúng ta vừa đối một chưởng vẫn còn chưa hết hứng, chúng ta lại tiếp tục đối chưởng, thế nào?” rồi hai tay vỗ vào nhau kêu lên leng keng như tiếng kim khí, tia

lửa bắn ra tung tóe! Mọi người nhìn thì thấy hai tay y đỏ ửng tựa như miếng sắt mới rút ra khỏi lò, ai nấy đều kinh hãi thầm nhủ: “Chả lẽ y đã luyện được Kim cương bất hoại?” số là Ô Thiên Lang chẳng phải luyện được Kim cương bất hoại, trong động Ô Phong có một loại tơ thiên tầm, có thể chống lửa tốt hơn cả thạch miên, nhưng sản lượng cực kỳ ít, y đã bỏ mất ba mươi ba năm để kiếm tơ thiên tầm làm một đôi bao tay, bên ngoài lại mang thêm một đôi bao tay bằng hợp kim rất mỏng, mỏng đến nỗi không nhìn thấy được, màu sắc của đôi găng tay này cũng giống như màu da thịt, người ngoài nhìn tưởng rằng hai tay của y có thể chịu đựng được lửa đốt. Mạnh Thần Thông không biết sự ảo diệu này, thấy đôi chưởng của y đỏ rực như lửa, hơi nóng tỏa ra thì không khỏi kinh hãi, thầm nhủ: “Chả trách nào mà người ta bảo lão già này võ công cực kỳ quý dị, quả nhiên danh đồn không ngoa”. Nhưng y cũng không hề sợ hãi, điềm nhiên nói: “Mạnh mẽ sẽ chịu theo, mời phát chiêu!” Ô Thiên Lang đánh ra một chiêu Thiên mã đằng không, hai chưởng đẩy ra, một chưởng đánh về phía ngực của Mạnh Thần Thông, một chưởng vỗ vào mặt Mạnh Thần Thông, chưởng pháp rất hiểm hóc bá đạo, nếu bị y đánh trúng thì chẳng khác nào bị hai miếng sắt nung đỏ in vào người! Mạnh Thần Thông tuy là thân thông quảng đại nhưng cũng không thể không e ngại, thế rồi y vỗ hờ một chưởng chứ không dám tiếp, nhưng y đã dốc ra chưởng lực Tu la âm sát công đến tầng thứ chín.

Ô Thiên Lang đốt đôi tay của mình là muốn Mạnh Thần Thông không dám tiếp y, chưởng của Mạnh Thần Thông không tiếp vào người y đương nhiên uy lực của Tu la âm sát công không thể phát huy được hết, như thế coi như Ô Thiên Lang chỉ tiếp Phách không chưởng của y, tuy vẫn cảm thấy áp lực kinh người, hơi thở nặng nề nhưng chẳng hề chi. Trái lại Mạnh Thần Thông e dè nên bị Ô Thiên Lang đuổi sát theo, phải tránh đông né tây, rõ ràng đã lọt xuống thế hạ phong.

Một hồi sau Mạnh Thần Thông thấy nhiệt lực trong chưởng của đối phương không phải là khí chân dương nội gia, cũng đoán rằng đôi bàn tay của y hình như được bọc bởi kim loại rất mỏng. Song y không biết bí mật của bao tay thiên tầm, đồng thời cũng chẳng nghĩ được cách nào đối phó với đôi bàn tay nóng bỏng kia, cho nên vẫn chỉ thủ chứ không công.

Còn có một điều kỳ lạ nữa, dù nếu là sắt nung đỏ, một thời gian sau sẽ nguội đi nhưng y đã đánh hơn ba mươi chiêu của Mạnh Thần Thông mà đôi quai chưởng vẫn không giảm độ nóng! Mạnh Thần Thông không hiểu sở trường các phái chính tà, thầm nhủ: “Tuy lão già này không thể vận dụng khí thuần cương nhưng công lực cũng không kém, chỉ cần mình dùng Tu la âm sát công đối phó

với y, không chạm vào y ít nhất phải một canh giờ nữa thì đôi chưởng của y mới nguội”. Số là Ô Thiên Lang ngưng tụ khí thuần dương vào lòng bàn tay để kéo dài nhiệt lực, Mạnh Thần Thông dùng Phách không chưởng đối phó, tuy hơi chiếm phần hơn nhưng trong khoảnh khắc cũng không thể nào làm đôi chưởng của Ô Thiên Lang nguội lại.

Mạnh Thần Thông muốn dùng võ công tuyệt thế đè bẹp tông sư của các phái, nghĩ bụng nếu giằng co với Ô Thiên Lang cả một canh giờ thì thắng cũng chẳng vinh quang gì, y nhú mày nảy ra một kế, giả vờ sợ đôi chưởng của Ô Thiên Lang thối lùi ra phía sau từng bước.

Ô Thiên Lang vận chưởng như đao, liên tục đánh tới, Mạnh Thần Thông loạng choạng thối lui, đột nhiên y tựa như vấp té, Ô Thiên Lang cả mừng đánh ra một chiêu Hoàn phong đoạn vân, chưởng trái chém xuống thì chợt thấy sau ót có gió, té ra Mạnh Thần Thông đã dùng Thiên la bộ pháp đi vòng ra sau lưng y thổi vào lỗ tai y.

Mạnh Thần Thông nhanh như điện, Ô Thiên Lang cũng không kém, cảm thấy không ổn thì lập tức trở tay đánh lại một chưởng nhưng vẫn còn chậm, chỉ nghe soạt một tiếng, tà áo đã bị Mạnh Thần Thông xé rách một mảng! Tai thì bị khí lạnh thổi vào lập tức thấy tai ù mắt mờ.

Mạnh Thần Thông đánh ra chiêu này cũng tương tự như lúc nãy Kim Thế Di chỉ cho Bằng Xuyên thiên nữ dùng bằng đạn bắn vào tai Dương Xích Phù, nội lực của Ô Thiên Lang cao hơn Dương Xích Phù nhiều, tuy vẫn cò gắng gượng nhưng đã chậm hơn trước.

Số là lúc này Mạnh Thần Thông có thể dùng Thiên la bộ và Âm dương trảo sẽ thắng được y, nhưng Mạnh Thần Thông cố ý phô bày võ công, xé tà áo của y bọc vào tay mình rồi cười rằng: “Đối chưởng thôi!” rồi bước lên phía trước, bóp một tiếng, hai chưởng giao nhau, lớp vải bọc trên tay Mạnh Thần Thông bị bốc cháy, Mạnh Thần Thông vội vàng rút chưởng lui người thổi bay lớp tro tàn trên tay của mình, bởi vì hai chưởng giao nhau nhanh như điện chớp, tuy lớp vải bọc tay Mạnh Thần Thông bị đốt cháy nhưng y không hề bị tổn thương da thịt. Mạnh Thần Thông cười ha hả: “Một chưởng vẫn chưa đủ hứng, tiếp nào, tiếp nào!” rồi vận chưởng như gió, liên tục đánh ra ba chưởng, sau khi Ô Thiên Lang đối một chưởng với y, khí âm hàn đã truyền vào lòng bàn tay, đi theo thủ thiếu dương kinh đánh vào trong người, độ nóng trên tay cũng giảm xuống nhiều, Mạnh Thần Thông không cần dùng vải bọc nữa cũng có thể trực tiếp đối chưởng với y. Sau bốn chưởng, sắc mặt Ô Thiên Lang xám ngoét, Mạnh Thần Thông cười lạnh nói:

“Còn hứng không?” rồi bóp một tiếng, lại thêm một chưởng nữa, Ô Thiên Lang làm sao chịu nổi chưởng này, thế là máu tươi phun ra té sầm xuống đất! Mạnh Thần Thông lấy ra một viên thuốc, Ô Thiên Lang đang phun máu, miệng chưa kịp khép lại thì đã bị y bắn viên thuốc vào, Mạnh Thần Thông cười: “Đồ đệ của ta lấy bổ thiên cao của ông, tôi tặng ông một viên lục dương nguyệt, giữ mạng già của ông, một vật đổi một vật coi như đã công bằng!” lục dương nguyệt là do Mạnh Thần Thông hái sáu loại thuốc độc có tính nóng nhất chế thành, người bình thường chỉ cần uống một viên thì lập tức thất khiếu chảy máu mà chết, nhưng nếu sau khi bị thương bởi Tu la âm sát công thì có thể lấy độc công độc giữ được mạng. Ô Thiên Lang buộc phải nuốt viên thuốc, chỉ cảm thấy một luồng khí nóng đi theo kinh mạch thiếu dương lan tỏa toàn thân, biết Mạnh Thần Thông không gạt mình.

Ngay lúc này có một người phóng vọt ra giữa sân. Người đó chính là Tân Ẩn Nông, sư đệ của chưởng môn phái Thanh Thành Hàn Ẩn Tiều. Y chẳng nói chẳng rằng rút phất thanh kiếm lập tức đâm về phía Mạnh Thần Thông.

Chưởng môn của phái Tì Liên Tề Thiên Lạc là bằng hữu của Ô Thiên Lang, y vốn là người đứng giữa chính và tà, vốn chẳng coi trọng quy củ, hướng chi y cũng không nắm chắc một mình có thể đối phó nổi với Mạnh Thần Thông cho nên thấy Tân Ẩn Nông rút kiếm phóng ra thì y cũng phóng ra võ chưởng theo.

Mạnh Thần Thông lách người vòng qua bên cạnh Tân Ẩn Nông, chưa đứng vững thì đã nghe tiếng xé gió, chiêu thứ hai của Tân Ẩn Nông đã đánh ra, kiếm quang lấp lánh bất định, cả Mạnh Thần Thông cũng giật mình.

Mạnh Thần Thông cười nói: “Kiếm pháp của ngươi cao hơn Hàn Ẩn Tiều, trong phái Thanh Thành coi như ngươi là người giỏi nhất. Hãy dùng tiếp Thiên chỉ chưởng đi thôi!” số là trong phái Thanh Thành nổi tiếng võ lâm nhờ ba môn tuyệt học, đó là Thiên la bộ, Thiên độn kiếm và Thiên chỉ chưởng. Cuối thời Nam Tống, phái Thanh Thành tách ra từ phái Nga Mi, đến giữa thời Minh thì phái Thanh Thành đã hoàn thiện ba môn võ học của mình, Thiên la bộ trong bí kíp của Mạnh Thần Thông được biến hóa từ Thiên la bộ của phái Thanh Thành, nhưng thâm sâu ảo diệu hơn Thiên la bộ của phái Thanh Thành cho nên Mạnh Thần Thông không dám dùng đối với Tân Ẩn Nông, chỉ bảo y dùng Thiên chỉ chưởng.

Thiên chỉ chưởng và Thiên độn kiếm là hai môn tuyệt học, năm xưa Kiều Bắc Minh cũng nghiên cứu, song cách phá giải thì nằm ở nửa đầu của bộ bí kíp, bởi vậy Mạnh Thần Thông không học được, lần trước y đã thương sư huynh của Tân Ẩn Nông là Hàn Ẩn Tiều chỉ nhờ vào uy lực của Tu la âm sát công. Số là lúc

này y có thể dùng Tu la âm sát công đánh bại Tân Ẩn Nông, nhưng y muốn biến sự ảo diệu của Thiên độn kiếm và Thiên chỉ chưởng, vả lại cũng vì kiếm pháp của Tân Ẩn Nông quá tinh diệu, dùng Tu la âm sát công đối phó với một cao thủ như Tân Ẩn Nông thì nhất định phải chạm vào người y mới phát huy được uy lực, nhưng Mạnh Thần Thông cũng e dè kiếm pháp của y, dù đánh chết Tân Ẩn Nông thì cũng bị thương chút ít, như vậy thì rất mất mặt. Mạnh Thần Thông biết nhiều loại võ công thượng thừa cho nên mới thi triển tùy theo từng người.

Khi Mạnh Thần Thông đang nói thì Tân Ẩn Nông đã đánh ra một loạt những chiêu kiếm vừa ảo diệu vừa hiểm hóc, chỉ thấy kiếm quang loang loáng, lúc ở phía trước lúc ở phía sau, bộ kiếm pháp này của y lấy bốn chữ giữ, chuẩn, nhanh, biến làm đầu, lai vô ảnh khứ vô hình, cho nên mới gọi là Thiên độn kiếm pháp. Nhưng dù y vận kiếm như gió, mỗi kiếm tựa như đều có thể đâm Mạnh Thần Thông nhưng chỉ còn thiếu nửa tắc mới đâm được, mỗi khi mũi kiếm của y chạm vào người Mạnh Thần Thông thì Mạnh Thần Thông đều vận nội công thượng thừa hóa giải kinh lực của y, khiến mũi kiếm trượt sang một bên, loại công phu này đại đồng mà tiểu dị với Triêm y thập bát diệt, nhưng lợi hại hơn nhiều.

Đánh đến chiêu thứ tám cũng là lúc Mạnh Thần Thông bảo y dùng Thiên chỉ chưởng, Tân Ẩn Nông quát lớn một tiếng, quả nhiên dùng cả kiếm lẫn chưởng, chưởng đánh ra như sấm, kiếm đánh ra như điện, chưởng trái của y vừa đẩy ra đã thu lại, sản sinh một luồng hấp lực mạnh mẽ, thân người của Mạnh Thần Thông cũng không khỏi rùng mình, hơi chồm về phía trước, chỉ nghe soạt một tiếng, lưỡi kiếm lướt qua vai Mạnh Thần Thông, Tề Thiên Lạc thấy có cơ hội thì lập tức bước vòng ra sau lưng Mạnh Thần Thông đánh một đòn Khai bi thủ vào lưng của y.

Mạnh Thần Thông khen rằng: “Thiên chỉ chưởng quả nhiên danh bất hư truyền!” rồi đột nhiên phóng vọt người lên lướt qua đỉnh đầu Tề Thiên Lạc, Tề Thiên Lạc vội vàng xoay người phát chưởng, chỉ nghe Mạnh Thần Thông quát lớn một tiếng: “Hay lắm, ta muốn xem Hồn nguyên khí công của ngươi!” rồi võ xuống một chưởng chỉ nghe bình một tiếng, rồi lại soạt một tiếng, mọi người chưa nhìn rõ ràng thì chỉ thấy hai người đã tách ra, lớp áo ở sau lưng Tề Thiên Lạc bị mất một mảng, áo của Mạnh Thần Thông cũng bị xé mất một mảng, Mạnh Thần Thông thần sắc vẫn như thường, còn Tề Thiên Lạc thì sắc mặt đỏ ửng.

Số là Hồn nguyên khí công của Tề Thiên Lạc là loại công phu thượng thừa nhất, Mạnh Thần Thông đánh ra một đòn Tu la âm sát công đến tầng thứ chín, chẳng qua cũng chỉ làm cho nội tạng của y hơi nhộn nhạo, nhưng cũng chẳng hề

chi. Ngoài môn Hỗn nguyên khí công, công phu Phân cân thác cốt thủ của Tề Thiên Lạc cũng thuộc hàng đệ nhất võ lâm. Kẻ địch tiến tới gần y thì lập tức bị y vịn tay bẻ chân, Mạnh Thần Thông nhờ vào bộ pháp Thiên la bộ né tránh lạnh lẽ, nhưng dù lạnh lẽ cũng bị y xé một ống tay áo.

Mạnh Thần Thông ứng phó với hai người, quả thực cũng e ngại vài phần, đang lúc gấp gáp thì không dám tiến tới gần, y tách hai chưởng ra sử dụng Kim cương chưởng lực cương mãnh nhất, chưởng trái thì đánh Tề Thiên Lạc, chưởng phải thì đánh Tân Ẩn Nông, lực đạo tựa như dời núi lấp biển, lúc này Tề Thiên Lạc vừa nếm một chưởng của y, lực phủ ngũ tạng đã bị chấn động, tuy chưa bị thương nhưng đã run sợ, Thiên chỉ chưởng của Tân Ẩn Nông có thể gắng gượng chống cự lại được, nhưng kiếm chiêu của y thì bị chưởng lực của Mạnh Thần Thông đánh bật ra.

Chỉ hơn hai mươi chiêu trôi qua, Mạnh Thần Thông đã lãnh hội được tinh hoa của Thiên độn kiếm và Thiên chỉ chưởng. Y đột nhiên thu hồi Kim cương chưởng lực dùng Bát quái chưởng du đấu với họ, Tân Ẩn Nông chưởng lực của y giảm xuống thì mở rộng trường kiếm tiến tới.

Mạnh Thần Thông điềm nhiên cười: “Hai người các người có thể chống lại mấy mươi chiêu thật không dễ tí nào, cũng nên nghỉ ngơi một lát”. Rồi ngón tay búng một cái, một luồng hàn phong bắn vào mắt Tân Ẩn Nông, Tân Ẩn Nông thấy hai mắt cay xé, nước mắt túa ra, y lơ mơ thấy bóng Mạnh Thần Thông đã lướt tới trước mặt mình, thế là vội vàng đánh ra một chiêu Bạch hồng quán nhật, đó là một chiêu sát thủ trong Thiên độn kiếm pháp, Tân Ẩn Nông đã quyết lưỡng bại câu thương với cường địch.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm vang lên, người phía trước y ngã xuống như một khúc cây. Lúc này y mới nhìn rõ, té ra đó là Tề Thiên Lạc chứ chẳng phải Mạnh Thần Thông! Thì ra trong chớp mắt, Mạnh Thần Thông dùng công phu mượn lực xoay chuyển càn khôn, hai ngón tay kẹp sóng kiếm dẫn nhẹ qua một bên đâm vào Tề Thiên Lạc, Tân Ẩn Nông đã dồn mười thành chân lực vào nhát kiếm này, công thêm với kinh lực của Mạnh Thần Thông, dù Tề Thiên Lạc có Hỗn nguyên khí công thượng thừa cũng chịu không nổi, mũi kiếm của Tân Ẩn Nông đâm vào bụng y, vạch một đường dài đến năm sáu tấc.

Mạnh Thần Thông vỗ tay, nhẩy lui qua một bên, cười nói: “Đó là các người tự giết hại lẫn nhau, không thể trách được ta. May mà thuốc kim san của phái Thanh Thành có thể tự chữa được, không cần ta tặng thuốc”.

Chính là: Ma đầu ngênh ngang ai trị được? Mang Sơn khắp nơi đều là máu.